

A vízen járó

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 7. szám, 2019. február 15.

Jézusnak hívatta magát. Se hórihorgas termet, se vállig érő haj, se szakáll. Semmi jézusos. Kis kötekedő fazon volt. Kompenzált, mondhatnánk. Hogy ő mindenre képes. Majd a vízen is jár, így mondta, és még csak el sem röhögte magát. „Meglátjátok, egyszer még a vízen járok.” Komolyan? Komolyan. Ebből is kiviláglik, hogy Jézusunk, legalábbis a szavak szintjén, hajlott a bibliai emelkedettségre. És hogy kurva nagy egója volt.

Aznap is együtt voltunk a bányatónál. Kis tó volt, a tükre sima, mint egy acéllap a hatalmas alumínium égbolt alatt. Fogadások, virtusok. Fogadjunk egy rekesz sörbe, hogy (és itt egy nagy baromság hangzott el). Hogy ki tud száz métert kézen járva megtenni. Vagy a csősz kunyhójának falára köpni. A muníciót ajánlatos volt jó mélyről felszívni, ahonnan sűrű, kocsonyásan remegő, remek röppályájú célzóanyagot lehetett nyerni. A falon csattanó anyag ott recetált még darabig a tízes karika közepén.